

тѣ; защото заклетва-та полага сѣ въ църквѣ като свѣтило не само на народъ-а ами и на священници-тѣ, кои-то служѣтъ съ него заедно, и за неговѣ-тѣ вѣрѣ не може да бѣде сзмѣнѣне. За ради това събиратъ сѣ въ църквѣ сички-тѣ владѣици, кои-то сѣ намѣрватъ въ главно-то мѣсто, и съвършено облечени съ църковно-то облекло наскѣдатъ на Амвонъ-а; потомъ извеждатъ предъ тѣхъ избраннаго найстарый-а священникъ и дѣаконъ-а, кои-то въ старо време сѣ били представници на священство-то и мѣсто-то, кое-то си избираше владикѣ, и ѣмствovali сѣ за него на собора, че е добръ. Той дохажда покрай пространый килимъ, на кой-то е изшитъ орелъ, че сѣ вѣе изнадъ града, защото орелъ-а знаменѣва височинѣ-тѣ на богословска-та наука, за кою-то сѣ прѣима новый-а владика, дажъ обмѣлава, и както орелъ-а всагда на височинѣ лети, тѣй и той трѣба да размишлява за онова, що е горѣ на небе-то, и то да търси, и споредъ дѣмы-тѣ на апостола Павла сѣ вѣдно око да надгледва стадо-то си, а градъ-а знаменѣва това стадо, кое-то сѣ предава на новый-а пастирь; отъ тогава нататакъ малки-тѣ орлове, кои-то сѣ на лютюргїѣ всагда простиратъ на владика-та подъ крака-та, нахмѣватъ мѣ презъ цѣлъ животъ заклетвѣ-тѣ, кою-то е длъженъ сега да положи, като стѣпи на орелъ-а. Тогава най старый-а владика го попытва: „защо си дошелъ, какво искашъ и какъ вѣрвашъ?“ а той отскара: „рѣкоположеніе за владическѣ благодать,“ и ясно исчита сим-